

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մաթթևոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

ՓԵՏՐՎԱՐ 2024, N2 (155)

Ամբողջ սրտով փնտրել

Մեղքի ցավը

Բարի Հովիվը

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Փետրվար 2024, N2 (155)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՐ

Գրիգորյան Պալել <u>Ամբողջ սրտով փնարել</u>	1
Ամիրբեկյան Հրայր <u>Մարդոց վկայութիւնը և Աստուծոյ վկայութիւնը</u>	4
<u>Մեղքի ցավը</u>	8
<u>Բարի Հովիվը</u>	8
<u>Փո՛ս փորիք և թաղիք այնպեղ քո բոլոր արատները</u>	11
<u>Մի անգամ ... Նրա անունով</u>	13
<u>Պարապ խոսքեր</u>	15

Միեւլի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միեւլի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նախադրվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ԱՄՔՈՂՋ ՍՐՏՈՎ ՓՆՏՐԵԼ

Միրելիներ, եթե մի բանը մեզ շատ է պետք, ամեն ինչ անում ենք, որ հասնենք մեր նպատակին: Ես խորապես համոզված եմ՝ ով շատ է ուզում կյանք ունենալ, ունենում է: Ամենաշատ արցունքներ մարդը դրա համար է թափում, ամենից շատ դրա համար է ողբում: Ես էլ ձեզ նման մարդ եմ: Ես շատ չար մարդ եմ եղել: Ուզում էի մեղքից ազատվել: Գնում էի մեր կոլտնտեսության դաշտերը, որ մարդ չլսեր, ու ողբում էի. «Տե՛ր, էս մարմինը մեռցրո՛ւ, ուրի՛շ մարմին տուր ինձ»: Իմ ողբն օրեօր խորանում էր..., և որովհետև շա՛տ-շատ էի ցանկանում ազատվել, եկավ մի գեղեցիկ օր, ու Աստված ազատեց ինձ մեղքի գերությունից: Ինչքան ուզում ես, գնա՛ հավաքությունների, աղոթքներդ երկարացրո՛ւ, ծոմե՛ր պահիր, չես ստանա այդ ազատությունը: Բայց եթե դու ամբողջ սրտով ես դա ուզում, հոգու բժշկություն կստանաս: Ողջ Աստվածաշունչն այդ մասին է. «Եկէ՛ք ինձի, բոլոր յոզնած ու քեռնաւորութեաներ, և ես չեզ պիտի հանգչեցնեմ» (Մատթ. 11:28): Եթե դու չես

հոգնել քո եսից ու փառքից, չես հոգնել մեղքի կյանքից, չես զզվել քեզանից, դու հավատացյալ չես դառնա: Համալսարանի երրորդ կուրսում էի սովորում, բայց ես հոգնել էի աշխարհից, ուսումից, ասում էի. «Ես ինչ կյանք է. վաղը հողը պիտի դնեն ինձ»: Ես հոգնել էի ես աշխարհի կյանքից, իմ փառքից, փառքից, դիրքից, զզվում էի ինքս ինձանից: Եթե դու չես անցել այս ճանապարհով, դու Քրիստոսի մոտ չես գնա:

Տեսե՛ք, Ջաքեոսը հոգնել էր այս կյանքից, դրա համար էլ բարձրագավ ժանտաթգեմին: Մարդը պետք է հոգնի մեղքի կյանքից, որ գնա Հիսուսին: Այլապես, թեկուզ տասը տարի էլ ծեծեն, չի՛ գնա, միլիարդ դոլար էլ տան, չի՛ գնա, ինչ միջոցի էլ դիմեն, չի՛ գնա:

Սատանան մի բան է սովորեցրել մարդկանց ու առաջինը՝ Ադամին. «...Ո՞վ պատմեց քեզի քու մերկ ըլլալդ. արդեօք կերա՞ր այն ծառէն՝ որո՞ւ համար քեզի պատուիրեցի որ անկէ չուրես: Եւ Ադամ ըսաւ, Այն կինը՝ զոր ինձի հետ ըլլալու փութի,

ան ինծի փրուա ծառէն, ու ես կերայ: Եւ Տէր Աստուած ըսաւ կնոջ, Ի՞նչ է այս քու ըրածդ. և կինը ըսաւ, Օջը զիս խաբեց, ու ես կերայ» (Ծննդ. 2:11-13): Եթե դու մեղադրում ես ուրիշին, դու ո՛չ կապաշխարես, ո՛չ հոգեվոր կդառնաս, ո՛չ էլ երկինք կգնաս, քո բռնած ճանապարհը քեզ կտանի դժոխք:

Պողոսի նման մարդը բարի պատերազմ էր պատերազմում, այսինքն՝ պատերազմում էր ինքն իր դեմ: Ես նորահողի եմ եղել, երբ Աստված այդ դասն ինձ սովորեցրել է: Պատմեմ, դուք էլ իմացեք: Մի օր գնացել էի Հակոբ եղբոր մոտ՝ խոստովանության: Վերջում նա ինձ ասաց.

-Պավել՝ եղբայր, դու Երևանի ո՞ր մասում ես ապրում:

-Երրորդ մասում,- պատասխանեցի:

- Մի եղբայր կա Երրորդ մասում (անունն ասաց), ճանաչո՞ւմ ես:

-Ո՞նց չեմ ճանաչում, տունն էլ գիտեմ:

-Դե՛, կգնաս նրանց տուն ու կասես՝ այսինչ օրը գա այսինչ տեղը:

Ես այնքա՛ն էի ուրախացել, որ Հայաստանի երեցն ինձ հանձնարարություն էր տվել, կարծես Հիսուսն էր ինձ հանձնարարություն տվողը:

Ուրախ-ուրախ մտա այդ եղբոր տուն ու ասացի.

-Եղբա՛յր, Հակոբ եղբայրն ասաց, որ այսինչ օրը գնաս այսինչ տեղը:

Հանկարծ այդ եղբայրը՝

-Յա՛, դո՞ւ էլ մարդ դարձար, այ՛ տղա:

Մյուս կողմից այդ եղբոր կինը խոսեց.

-Էդ դեղնակտուցն ի՞նչ ա ուզում քեզնից:

Մեկ այլ սենյակից տղան դուրս եկավ ու մի բան էլ նա ասաց: Միրտս լցվեց, ու լացելով գնացի տուն: Ամբողջ ճանապարհին մտածում էի. «Կարո՞ղ է ուրախությունից այնպիսի մի բան ասացի, որ այս մարդկանց նեղացրի»: Լացում էի ու չէի կարողանում հանգստանալ: Ծնկնեքի վրա շատ եմ սիրում կարդալ, և այդ ժամանակ էլ ծնկեցի ու սկսեցի Սուրբ Գիրքը կարդալ, մինչ հանգրստանալի: Եվ տեսե՛ք, թե ինչով հանգրստացա. «*Վասն զի թշնամին չէր զիս նախապրողը, որ համբերէի. Կամ արողը չէր իմ վրաս հպարտացողը, որ անկէ պահուէի. Հապա դուն ով մարդ, իմ հաւասարս, Իմ ընկերս ու ճանչուորս, Որ իրարու հետ անոյշ խօսակցութիւն կ'ընէինք, Ու բազմութեան հետ Աստուծոյ փունը կ'երթայինք» (Սաղմ. 55:12-14): Այս էություն մտավ հոգուս մեջ, և ես բժշկվեցի: Հենց հաջորդ օրը ծոմ*

վերցրեցի այդ եղբոր և իր ընտանիքի համար: Ու ես սովորեցի մի բան՝ ոնց էլ ինձ հետ վերաբերվեմ, ես պիտի ինձ մեղադրեմ: Սա է բարի պատերազմը: Ով սա չի սովորել, մա հոգեվոր չի դառնա: Ինչ ուզում ես, արա՛, մույնիսկ մեռածին հարություն տուր, եթե քեզ մեղադրեցին, դիմացինիդ մի՛ մեղադրիր, այլ՝ քեզ: Ես նկատել եմ, որ հավատացյալների մեծ մասը վիճարկում է եղբորից կամ քրոջից, սկեսուրից, սկեսրայրից... Մեղադրի՛ր քեզ ու այս բարի պատերազմն արա, չես փոշմանի. ինչ էլ պատահի, քեզ մեղադրիր: Եթե դու քո դեմ ամեն ժամանակ պատերազմ չունես, քրիստոնյա չես դառնա: Ես սա գործնականապես ապրել եմ: Ինչ էլ պատահել է, ասել եմ՝ «Մեղավորը դու ես, Պա՛վել»: Մեղքը քո՛ մեջ է, ո՛վ մարդ, մաքրի՛ր քո ներսի ախտը: Ինչո՞ւ ես նեղվում, եթե ստահող բաներ են ասել...ինչո՞ւ՞ չես ծնկում, ինչո՞ւ չես օրհնում...: Եվ այսպես, իմ ողջ կյանքում, զիշեր թե ցերեկ ինձ եմ մեղադրում:

Ով ուրիշին է մեղադրում, դատում, բամբասում, մա հավատացյալ չի դառնա, մա Աստծո երեսից ընկած մարդ է, Աստծո հետ բոլորովին կապ չունի:

Նա՛ տիեզերքի Արարիչը, իջավ երկնքից և ողջ աշխարհի մեղքը

վերցրեց իր վրա: Եթե ես Հիսուսի զավակն եմ, ես, որ Նրա անունն ինձ վրա եմ առել, չե՞մ կարող դիմացինի մեղքն ինձ վրա վերցնել: Վերցրո՛ւ՝ քեզ վրա, լա՛ց եղիր, որովհետև մեղք է մա, ով մեղանչում է, քանզի մա դժոխք է գնում: Ինչո՞ւ ես նրան դատում, անարգում, նսեմացնում...: Եթե Պողոս առաքյալը իրեն դատողներին մեղադրեր, խաչի թշնամիների համար կլացե՞ր, սուգ կանե՞ր կորընթացիների համար, որոնք մեղք էին գործում. անառակություն, պղծություն էին անում: Եթե դու դիմացինին դատում ու մեղադրում ես, դու անհավատ կռապաշտի մեկն ես:

Սուրբ Գրքում ինչո՞ւ է գրված Կորնթի, Դաթանի և Աֆիրոնի մասին: Ի՞նչ արեցին նրանք, որ կենդանի կենդանի դժոխք իջան իրենց ընտանիքների հետ: Ուղղակի անարգեցին Մովսեսին: Աստված այդպես պատժեց նրանց, որ ես և դու վախենանք և այդպիսի բան չանենք, ուրիշի երբեք չդատենք, հապա՛ մեզ, մեր կուրծքը ծեծենք և ամեն օր մենք մեզ դատելով պատերազմենք մեր դեմ:

Դատենք մեզ, որ փրկվենք: Ինչո՞ւ է գրված. «Սրուքիմը արեցի ու անարգեցի, Բայց քու օրենքդ սիրեցի»: Գրված է նաև՝ բոլոր մարդիկ սուտ են (Մաղմ. 119:163): Չեմ կարծում, այլ հաստատ գիտեմ, որ այդ

«բոլորի» մեջ նաև ես ու դու ենք: Քե՛զ ատիր, անարգի՛ր, որ Աստծո օրենքը սիրես, բայց մենք մեզ չենք ատում ու անարգում, դրա համար էլ ո՛չ Աստծուն ենք սիրում, ո՛չ էլ Նրա Օրենքը: Մենք այդպիսի կեղտոտ բնություն ունենք՝ ուրիշին դատել, ուրիշին մերկացնել, ուրիշի սխալը մեծացնել... հապա քո՛ կյանքին նայիր: Պողոս առաքյալը, որ Պողոս առաքյալն էր, ասաց. *«Բն՛չ խղճալի մարդ եմ ես, ո՞վ զիս պիրի ազարէ այս մահկանացու մարմինէն»* (Հռովմ. 7:24): Բոլորս էլ մեղքի բնություն ունենք, ո՞վ կարող է ասել, որ իմքը մեղք չունի: Այն մարդը, ում աչքերը բացվել են, և տեսել է իր մեղավոր բնությունը, ատում է, անարգում է, արհամարհում է իրեն, որ Քրիստոսին շահի: Ուրիշի դեմ պատերազմողը, միանշանակ,

դժոխք է գնալու, քանի որ ինչով որ դատես, նրանով դատվելու ես, ինչ չափով որ չափես, նրանով չափվելու է քեզ: Չե՞ք վախենում այս Խոսքից...

Վախեցե՛ք, դողացե՛ք Աստծո Խոսքից: Եթե դուք միայն ձեզ դատեք, Տերը կլսի ձեր աղոթքը, կբժշկի ձեր բոլոր ցավերը և ձեր ներսը երկնային ուրախությամբ կլցնի:

Պատերազմե՛ք ինքներդ ձեր դեմ, որ հավատքներդ պահել սովորեք, ընթացքներդ կատարել սովորեք, որ հասկանաք, թե ուր եք գնում, ում մոտ եք գնում... Հավտացյալը ոչ թե պիտի դատի, այլ պիտի խղճա, կարեկցի, ողորմի ու օրհնի մեղավորին: Չե՛զ դատեք, բայց ուրիշին օրհնե՛ք:

Պավել եղբայր

Մարդոց վկայությունը և

Աստուծոյ վկայությունը

Հովհաննոս 16:2-ում կարդում ենք. *«Իրենց ժողովարաններէն դուրս պիրի չգեն չեզ. ու ժամանակ ալ պիրի գալ որ ամէն ով որ չեզ սպաննէ, այնպէս պիրի սեպէ թէ Աստուծոյ պաշտօն կը մարտցանէ»*: Դուք պատկերացնո՞ւմ եք, քրիստոնյային սպանելը մարդիկ պիտի հա-

մարեն, թե Աստծուն ծառայություն են մատուցում: Ո՞վ է քրիստոնյա, աստվածապաշտ և ո՞վ է կռապաշտ. այս երկուսն է սատանան ու գում խառնել, որ սևը սպիտակից չզանազանվի, դառն էլ՝ քաղցրից: Մի քանի տասնամյակ առաջ այս խառնաշփոթը չկար: Հիսուսն ասել է՝

«*Վերջին օրերը կգան Իմ Անունով*»։ Շփոթությունը հասնելու է ծայրահեղ աստիճանի։ Մոլորությունները մարդկանց հասցնելու են հիմար արարքների, և այդ մարդիկ արդարանալու են, թե Աստծո Խոսքում գրված է՝ ճշմարիտ քարոզչությունը աշխարհը համարում է հիմարություն։ Հիմա մենք ո՞նց քրիստոնյային տարբերենք կռապաշտից։ Շատ դժվար հարց է առաջանում։ Եթե մենք ուզում ենք կողմնորոշվել, ինչպես Հիսուսն է ասում, պետք է կարողանանք թափանցել մարդու ներքին աշխարհը և պնակի ներսը տեսնել՝ մաքուր է, թե՞ կեղտոտ։ Հիսուսն ասում էր՝ պնակի ներսը մաքրեք։ Արտաքինը շատ շփոթեցնող է, սիրելիներս։ Եվ հակառակորդի ամբողջ նպատակը, ստրատեգիան այն է, որ սևն ու սպիտակը խառնի իրար, որ պեսզի մարդը բացարձակ չհասկանա, թե ում հետ գործ ունի, կամ ինչ է նշանակում լինել քրիստոնյա։ Մենք պետք է կարողանանք Աստծո ողորմությամբ թափանցել մարդու ներսը. պնակի ներսը պետք է տեսնել։ Մենք ասում ենք, որ պետք է հավատալ Աստծո վկայությանը և ընդունել այն։ Ի՞նչ է նշանակում Աստծո վկայությանը հավատալ, և ի՞նչ է նշանակում մարդոց վկայությանը հավատալ։ Ա Հովհ. 5:9-12-ը մեզ հստակ ասում է, որ Հավիտենական Կյանքը Աստծո նվերն է՝ տրված մարդուն Հիսուս Քրիստոսով։ Թվում է՝ շատ պարզ բան է՝ հասկանալ, որ Քրիս-

տոսն է Կյանքը։ Բայց հենց այստեղ է, որ մենք պետք է խորանանք հարցի մեջ։ Եվ Սուրբ Գիրքը պետք է լուսավորի մեզ։ «*Եթե մարդոց վկայությունը կ'ընդունինք, Աստծոյ վկայությունը անելի մեծ է. վասն զի ասիկա է Աստծոյ վկայությունը, որ իր Որդւոյն համար վկայեց։ Ան որ Աստծոյ Որդւոյն կը հաւատայ՝ վկայութիւնը իր մէջ ունի. ան որ Աստծոյ չհաւատար՝ արախօս կ'ընէ՝ զանիկա, վասն զի չհաւատար այն վկայութեանը՝ զոր Աստուած իր Որդւոյն համար վկայեց։ Եւ վկայութիւնը այս է, որ Աստուած մեզի յափտեմակաւ կեանք տուաւ, ու այս կեանքը անոր Որդւոյն մէջ է։ Ան որ Որդին ընդունած է՝ կեանք ունի, և ան որ Աստծոյ Որդին ընդունած չէ՝ կեանք չունի*» (Ա Հովհ. 5:9-12)։ Ո՞րն է վկայությունը. այն, որ Հավիտենական Կյանքը Աստված է մեզ տվել Իր Որդու միջոցով։ Ով այս Խոսքին չի հավատում, նա համարում է, որ Աստված սուտ է (մեղա Աստծո)։ Հարց՝ ո՞վ է հավատում, և ո՞վ չի հավատում։ Մարդը հավատում է, որ եթե իր պրոբլեմները՝ հիվանդություն, նեղություն, ընտանեկան հոգսեր... լուծվեն, ինքը երջանիկ կլինի, հավիտյան երջանիկ։ Սա մարդոց վկայությունն է, և մարդիկ դրան հավատում են։ Օրինակ, եհովականները վկայում են՝ ծերություն չկա, պատերազմ չկա, հացի խնդիր չկա, խաղաղություն կա, ուրեմն՝ հավիտյան երջանիկ են։ Այսինքն՝ նրանց վկա-

յության մեջ Հավիտենական Կյանքը համարվում է մարդկային կյանքը՝ պրոբլեմները լուծված: Հավիտենական Կյանքը չի համարվում Քրիստոսը, չի համարվում Աստծո Բնության առկայությունը մարդու մեջ: Այսինքն՝ նրանք օգտագործում են, չարաշահում են մարդկանց մոլորված լինելու փաստը: Բայց Աստծո վկայությունը այն է, որ Աստված Իր Բնությունը Իր Որդու միջոցով տալիս է մարդուն: Եթե մենք հաղորդ չլինենք Աստծո Բնությանը, բոլոր պրոբլեմները լուծվելուց հետո էլ կձանձրանանք: Օրինակ, Հիսուսը խոսում է սամարացի կնոջ հետ և ի՞նչ է ասում. Ինչ ջուր էլ խմեք, նորից կծարավեք: Բայց ո՞ր դեպքում չեն ծարավի: Եթե Հիսուսից ընդունեն Կենաց Ջուրը, որը նրանց ներսում կբխի որպես Աղբյուր Հավիտենական Կյանքի համար: Իսկ դա կլինի միայն Աստծո Բնությանը հաղորդ լինելով: Այսինքն՝ բոլոր պրոբլեմները լուծվելուց հետո էլ մարդը սկսում է ձանձրանալ, սկսում է նորից հոգու դատարկություն ապրել: Մարդը սա չի հասկանում: Գալով Աստծուն՝ նա Աստծուն տեսնում է որպես մի գործություն, մի ուժ, և ուզում է այդ ուժը օգտագործել իր պրոբլեմները լուծելու համար: Հիվանդ ենք՝ Աստված առողջություն տա, սոված ենք՝ հարստություն տա, պատերազմ է՝ խաղաղություն տա... Այդ մարդիկ Աստծուն ստախոս են համարում: Այս է Աստծո վկայութ-

յունը, որ հավատանք՝ Կյանքը Քրիստոսն է: Շատ ցավալի է, որ մեր ներսի հավատքի այդ փոփոխությունը կայացած չէ: Մենք պետք է հասկանանք, թե Աստված ի՞նչ է արել և ի՞նչ է պատրաստվում անելու և մարդուց ի՞նչ է պահանջում, որ անի: Մարդու մեջ պետք է կատարվի հրաշք՝ հավատքի փոփոխություն: Եթե այդ փոփոխությունը տեղի չի ունենում, այդ մարդը մերժում է Քրիստոսին որպես Կյանք: Աստծուն հնարավորություն չի տալիս իրեն փրկելու: Նա սիրում է խավարը և մնում է Աստծուց բաժանված հավիտենապես: Այսպիսի մարդուն Աստծու Կյանքը չի հետաքրքրում, Որդին չի հետաքրքրում, հետաքրքրում է Հոր գործությունը: Որովհետև ինքը իր համար կյանք ունի, իրեն ի՞նչ պետք է Կյանքից խոսել: Տեսե՛ք, երբ Հիսուսը խաչված էր, Կյանքը լրիվ արհամարհված էր: Փոխարենը Նա ասում էր՝ Ների՛ր նրանց, ո՛վ Հայր: Բայց նրանք բացարձակ ուշադրություն չէին դարձնում Նրա Խոսքերին: Բա ինչի՞նչ էին ուշադրություն դարձնում: Ուշադրություն էին դարձնում երկրավոր բաներին. օ՛, երկրաշարժ եղավ, արևը խավարեց, գործությունները շարժվեցին... Խառնվել էին իրար: Կյանքին նայելով՝ չէին տեսնում Նրան, արհամարհում էին: Հիմա Աստված ինձանից ու քեզանից ի՞նչ է ուզում: Ուզում է, որ մեր սրտում ինչ-որ մի բան շուռ գա: Որ մենք հավատանք ոչ թե մարդոց

վկայությանը (պրոբլեմների լուծում), այլ՝ Աստծո: Ուրեմն, ո՞վ է քրիստոնյան, ինչպե՞ս իմանանք: Մի եղբայր ինձ ասաց.

–Մարդը եթե քրիստոնյա չէ, հետևում է ռուս կալվածատիրոջ «վարդապետությանը»։ ո՞րն է դա: Մի ռուս կալվածատեր կար: Իրիկունները իր գյուղացիներին ծեծում էր: Դրանք այն գյուղացիներն էին, ովքեր ճանապարհին իրեն հանդիպել էին: Նրանց մի մասը բարևել էր նրան, մյուս մասը՝ ոչ: Բայց երկու խմբին էլ ծեծել էր տալիս հավասարապես: Մի խմբին՝ թե դուք ո՞վ եղաք, որ համարձակվում եք ինձ բարև տալ, մյուսին՝ թե ինձ արհամարհեցիք, բարև չտվեցիք: Երկու պարագան էլ նա համարում էր իր համար վիրավորական: Այսինքն՝ իրենից թույլ մեկին տեսավ, ինչ էլ արած լինի՝ լավ թե վատ, պետք է նրան նսեմացնի, որ ինքը հագնեա, բավականություն ստանա, կշտանա: Դրա համար էլ Սուրբ Գիրքն ասում է՝ իրար չուտեք: Եվ կարող է, իսկապես, այն աստիճանի հասնել, որ առօրյա կյանքում սկսեն իրար ուտել: Նման մարդը իր ամեն խոսքում իր փառքն է նորոգում: Թեև ասում է՝ Աստծո փառքի համար եմ ասում, բայց իր ամբողջ խոսքը իր փառքն է ներկայացնում. «...գնացի, այս արեցի, այն արեցի...»: Երբեք չի հիշում, որ բոլոր լավ բաները Աստված է արել, ու բոլոր վատ բաները՝ ինքը: Այսինքն՝ սովորական մարդ-

կային հարաբերությունների մեջ մարդը անհրաժեշտ է, եթե Աստծո Կյանքը չունի իր մեջ: Նա միայն ոտնահարում, ճնշում, նսեմացնում է դիմացինին՝ անկախ նրանից, թե դիմացինը ինչ է արել: Բայց քրիստոնյան մշտապես կգոհանա, փառք կտա Աստծուն, կկշտանա երկնային կերակուրով: Սիրելիներ, հրաշք է, երբ մարդը ազատվում է մարդկային հարաբերությունների ստրկությունից: Հրաշք է, երբ մարդ-Աստված հարաբերության մեջ է նրա ուրախությունն ու կյանքը: Եվ եթե հաղորդակցությունը Աստծո հետ պակասել է, կամ կորցրել է այն, նա կորցնում է ուրախությունը: Երբ մարդ հաղորդվում է Աստծո Բնությանը, վայելում է Նրան, գտնում է հոգու բժշկություն: Սիրելիներս, ցանկացած մարդ պետք է ընտրություն կատարի՝ կամ Աստծո վկայությանը հավատա, կամ՝ մարդու: Հնարավոր է՝ կյանքում սալթաքեք, վայր ընկնեք, բայց եթե Սուրբ Հավատքը պահեք, դուք կճախրեք նորից բարձրություն արժվի մման: Սուրբ Գիրքն ասում է՝ Տիրոջը վստահողները արժվի մման վեր կելնեն: Արժիվը իր սուր աչքերով տեսնում է հզոր հոսանքը, նետվում է դրա մեջ և առանց մեծ ջանքի վեր է սլանում: Աստված ասում է՝ Արժվի մման վեր կելնեք: Մեզ պետք է տեսնել այդ հզոր հոսանքը ու նետվել դրա մեջ:

Հրայր Ամիրբեկյան

Մեղքի ցավը

Բրահմանի հետևորդներից մեկը իր կրոնից կամ ավանդություններից սովորել էր, որ եթե ծնկների և արմունկների վրա քայլելով գնա և Գանգես գետի մեջ լողանա, մեղքի ցավը կանհետանա: Խեղճ մարդը, ծնկների և արմունկների վրա օրերով ճամփորդելուց հետո, չափազանց հոգնած ու ընկճված, վերջապես հասնում է գետին, մեծ դժվարությամբ մտնում է ջրի մեջ և լավ լողանալուց հետո, երբ ջրից դուրս է գալիս, ձեռքը սրտի վրա դնելով՝ ասում է. «Ձրից ոչ մի օգուտ չստացա. մեղքի ցավը դեռ այստեղ է»: Հենց այդ ժամանակ ձայն է լսում, որ մոտակա ծառի մոտից էր գալիս: Մի մեսիոներ այնտեղ հավաքված հեթանոսներին Հիսուսի սիրո մասին էր պատմում: Բրահմականի ուշադրությունը գրավում է այդ Խոսքը, և մեծ հետաքրքրությամբ լսում է փրկության պատգամն ու ցնծությամբ բացականչում. «Իմ ուզածն այդ է, իմ կարիքն այդ է»: Եվ անհմաստ չարչարանքներ կրած խեղճ բրահմականի աչքերը Շնորհքով բացվում են, և հասկանում է, որ մարդու հոգևոր ցանկություններին և կարիքներին միայն Տեր Հիսուս Քրիստոսը կարող է գոհացում տալ, ու անմիջապես Հիսուսին Տեր և Փրկիչ է ընդունում:

ԲԱՐԻ ՇՈՎԻՎԸ

Լեռնային արոտավայրում մնացած հովիվներից Արսենին ամենափոքրն էր: Նրա տասնհինգ տարին նոր էր լրացել: Արդեն դեկտեմբերն էր, մոտենում էր Սուրբ Ծննդյան տոնը, բայց քանի որ սարերում պայծառ օրեր էին, և ոչխարները դեռ խոտ գտնում էին, հովիվները միտք չունեին գյուղ վերադառնալ: Բայց ուտելիքի պաշարն այնքան քիչ էր, որ երկու ավագ հովիվներ

ը, հոտը թողնելով Արսենիի և երկու գելխեղդ շների հույսին, իջան գյուղ՝ ուտելիք բերելու: Նրանք խոստացան, որ երկու օրից՝ Ծննդյան տոնի նախօրյակին, կվերադառնան ու այդ մեծ տոնին նրան մենակ չեն թողնի:

Ընկերներին ճանապարհելուց հետո Արսենին հոտը քշեց սարն ի վեր: Իր կյանքում առաջին անգամ նա սարերում մենակ էր մնացել: Հովվաշները լավ էին հսկում հոտը,

նրանք նույնիսկ գիտեին, թե ո՞ր ոչ-խարի կթելու ժամանակն է, և դրան քշում-բերում էին Արսենիի մոտ: Բայց այս մեծ հոտի մեջ կար մի գառնուկ, որն ամբողջ ժամանակ պատանի հովվի կողքից չէր հեռանում: Արսենին նրան կոչել էր Լուլուղի (հունարեն՝ Ծաղիկ):

Հասավ տոնի նախօրեն, բայց ավագ հովիվները դեռ չէին վերադարձել: Դեռ ժամը հինգն էլ չկար, որ թուխ ամպերը կամաց-կամաց սկսեցին պատել երկինքը: Սարերում հենց այդպես էլ լինում է. մի քանի րոպեի ընթացքում երկինքը պատվեց սև ամպերով, ու սկսվեց ձնաբուրք: Արսենին շների օգնությամբ հոտը քշեց փարախ: Հանկարծ քարանձավում այնպիսի դղրդյուն լսվեց, որ հովվին թվաց, թե սարերը փուլ եկան: Դա ձնահյուսք էր: Նա այդ մասին շատ անգամ էր լսել մեծերից, բայց երբեք չէր հանդիպել:

Արսենին սարսափով պատկերացրեց, որ այդ ձնահյուսքը կարող է իր ընկերներին ճամփին բռնացնել... Այդ մտքի սարսափը նրան ստիպեց ծունկի գալ և դիմել ամենակարող Աստծուն, որ հովիվներին գյուղում ինչ-որ բան պահած լինի:

Նա բավականին երկար ժամանակ նստած էր քարանձավում, և հանկարծ թվաց՝ ինչ-որ մեկի օգնության կանչն է լսում: Նա դուրս ե-

կավ քարանձավից, բայց ձնաբքի ոռոնցից բացի ուրիշ ձայն չկար: Երբ Արսենին դուրս եկավ քարանձավից, Լուլուղին նույնպես դուրս թռավ: Եվ հանկարծ գառնուկը ցատկեց ձնաթմբի վրայով և կորավ հովվի աչքից: Ինչքան էլ նա ձայն տվեց գառնուկին, ապարդյուն՝ պատասխան չուկար:

Արսենին երկար չմտածեց. իր հետ վերցնելով անհրաժեշտ իրերը՝ գնաց գառնուկին փնտրելու: Բավականին ժամանակ փնտրելուց հետո, երբ հովիվն արդեն կորցրել էր ժամանակի զգացողությունը, հանկարծ լսեց Լուլուղիի մայունը.

-Լուլուղի՛, հիմարի՛կ, դու այդ խոտը փոստո՞ւ ես,- ուրախ ձայն տվեց Արսենին,- մի փոքր համբերի՛ր, ես գալի՛ս եմ օգնության: Նա պարանը կապեց մի անշարժ քարից, մյուս ծայրը՝ իր մեջքից ու սկսեց իջնել փոսը: Վերջապես հայտնվեց մեղ քարայրի հատակին, Լուլուղիին դրեց իր վզին ու սկսեց բարձրանալ:

Մատները ցրտից այնքա՛ն էին սառչել, որ արդեն պարանը չէր զգում: Այդ ժամանակ վախճ սկսեց թափանցել նրա սիրտը.

-Չե՛մ հանձնվի,- կրկնում էր Արսենին,- այսքա՛ն դժվարությամբ գրտած Լուլուղիիս հետ ես չեմ մեռնի այս քարայրում:

Հանկարծ նա հիշեց, որ այդ պա-

հին իրենց գյուղի եկեղեցում փառաբանության երգեր են երգում ու զովաբանում Հիսուսի Ծնունդը:

-Տե՛ր,- Արսենին հավատքով դիմեց Տիրոջը,- օգնի՛ր ինձ ու իմ գառնուկին՝ վերադառնալու փարախ: Ես գիտեմ, որ դու էլ Հովիվ ես... տեսել եմ Զո նկարը գառնուկիդ հետ: Դու էլ մեկ գառնուկիդ գտնելու համար երկար ճամփա ես անցել: Օգնի՛ր ինձ, Զրիստո՛ս, բարի՛ Հովիվ:

Արսենին աղոթելուց հետո աչքերը վեր բարձրացրեց, որպեսզի տեսնի, թե որքան է դեռ մնացել մինչև քարայրի պռունկը: Եվ ի՛նչ... վերելում մի պայծառ լույս էր վառվում: Մեկը՝ սպիտակափայլ հանդերձներով, վերևից իրեն օգնության ձեռք էր մեկնել: Արսենին սրտի հրճվանքով ճանաչեց Նրան, Ում քիչ առաջ ողջ հոգով ու սրտով աղերսում էր:

Մի վայրկյան անց նա իր գառնուկի հետ կանգնած էր վերևում: Նա նայեց շուրջը, որպեսզի տեսնի իր Փրկչին, բայց ոչ ոք չկար: Փոթորիկը դադարել էր, և շուրջը քար լռություն էր:

Շուտով Արսենին հասավ իր ոչխարների փարախին: Այնտեղ ոչխարներն ու շները հանգիստ մակաղած էին:

Հովիվն հասկացավ, որ արդեն ձմեռը մտել է իր իրավունքների մեջ, և ոչխարներն այլևս խոտ չեն գրտ-

նելու. պետք է հոտն իջեցնել գյուղ: Պաշարի վերջին մնացորդներով նա կերակրեց շներին ու ոչխարներին և ճամփա ընկավ դեպի գյուղ:

Արևը դեռ չէր ծագել, երբ նա տեսավ անտառապահի խրճիթը: Ներսում ճրագ էր վառվում: Երբ մոտեցավ լուսամուտին, թակելուց առաջ նայեց ներս և տեսավ, որ իր ավագ ընկերները պատրաստվում են՝ լույսը բացվելու հետ սարը բարձրանալ՝ իրեն ու հոտը իջեցնելու:

Արսենին բացեց դռնակը, ներս թողեց ոչխարների հոտը, հետո թակեց խրճիթի պատուհանը: Մի րոպե անց նա նստած էր վառվող բուխարու և Սուրբ Ծննդյան ուտեստներով բեռնված ճոխ սեղանի առաջ և պատմում էր անտառապահին ու իր հովիվ ընկերներին Տիրոջ կատարած հրաշքի մասին, թե ինչպես բարի Հովիվը հենց Սուրբ Ծննդյան գիշերը փրկեց իրեն և Լույուդիին: Եվ կասկած չկար, որ Նույն բարի Հովիվն իրենց անփորձանք հասցրեց անտառապահի խրճիթին:

Իսկ առավոտյան Արսենին կանգնած էր եկեղեցում: Նրան թրվաց, որ ինքը իրապես տեսնում է սպիտակաթույր հանդերձներով Հիսուսին, Ով Իր Աստվածային ուտերին տանում է կորած գառնուկին:

«Նաչի դնի» շաբաթաթերթ

28.12.2002. N 1805

Փո՛ւ փորհր և թաղի՛ր այնպեղ քո բոլոր արարները

Միջազգային վերադառնալիս՝ Եսալի հեպ բարեհաջող հանդիպումից հետո, Նակորը մոռացավ անվտանգության մասին. «Եւ Յակոր Միջազգայեղ դարձած արեւնը Միւքեմացոց Սաղեմ քաղաքը եկաւ, որ Քանանու երկրին մէջ է, և քաղաքին առջն բնակեցաւ: Եւ իր վրանը կանգնած արդին կալուածքը Միւքեմի հօրը Եմովրի որդիներէն ծախու առաւ հարիւր կտոր սրակի (Ծննդ. 33:18-19): Նրա զավակները շփվում էին քեղացիների հետ, ինչը Նակորին այնքան էլ չէր մարհոգում, մինչև որ նրա դստերը՝ Դինային նկատեց այդ երկրի իշխանի որդի Միքեմը և պարվազորեց: Դա բերեց մի շարք սարսափելի հետևանքներ, ինչպես սովորաբար լինում է, երբ ծնողները կորցնում են զգոնությունն իրենց երեխաների նկատմամբ և թույլ են տալիս անել իրենց ցանկացածը: Աստված Նակորին կանգնեցրեց և հրամայեց հեռանալ այդ բնակավայրից. «Եւ Աստուած ըսաւ Յակորի, Ելիւր, վեր դէպ ի Բեթել գնաւ ու հոն բնակէ, և հոն

սեղան մը շինէ Աստուծոյ որ քեզի երեսցաւ, քու եղբորդ Եսաւի երեսէն փախած արեւնդ» (Ծննդ. 35:1):

Նակորն հավաքեց իր ընտանիքը և ասաց. «Եւ Յակոր իր ընտանիքին ու բոլոր իրեն հետ եղողներուն ըսաւ, Ձեր մէջ եղող օտար աստուածները վերցուցէք, ու մաքրուցէք և հանդերձնիդ փոխեցէք. Ու ելլելով դէպ ի Բեթել վեր երթանք. ու հոն սեղան մը շինեմ Աստուծոյ, որ իմ նեղութեանս օրը ինձի լսեց, ու իմ գացած ճամբոս մէջ ինձի հետ էր: Եւ իրենց ձեռքը եղած բոլոր օտար աստուածները ու իրենց ականջները եղած օղերը Յակորի տունն. և Յակոր թաղեց զանոնք Միւքեմի մօտ եղած քեռեկնիին տակ» (Ծննդ. 35:2-5):

Նա փոս փորեց և այնպեղ թաղեց բոլոր այն կուռքերը, որոնք պահվում էին իր ընտանիքի անդամների մօտ, նրանց ականջների օղերը և իրենց կյանքը բարդացնող զանազան իրեր: Դա ճիշդ արված քայլ էր, որովհետև այդ ամենը նրա

ընտանիքին շատ փորձանքներ, ամոթ և անհանգստություն էին բերել:

Նստավոր է, որ ձեր ընտանիքի անդամները ևս, ինչպես Նակորի ընտանիքի անդամները, շփվում են այս աշխարհի «տիպիկ ներկայացուցիչների» հետ: Գուցե ձեր հագուստն էլ նման է ձեր հարևանների հագուստներին: Գուցե դո՛ւք էլ եք երկրպագում ինչ-որ «կուռքի»: Գուցե դո՛ւք էլ եք մոռացել Աստծուն փված ձեր խոստումները և դադարել եք հնազանդվել Նրան, ինչն էլ բերել է սկանդալային դեպքերի և ընտանիքում սրտի խորը ցավի. «Եւ Յակոբ ըսաւ Շմաւոնի ու Ղևիի,

Զիս այս երկրին բնակիչներուն, Բանանացոց ու Փերեզացոց, մէջ արեւի ընելով՝ զիս փորձանքի մէջ ձգեցիք. և ինծի հետքիչ մարդիկ ըլլալով՝ անոնք իմ վրասս պիտի հաւաքուին ու զիս պիտի զարնեն, և ես ու իմ տունս պիտի կորսուինք» (Ծննդ. 34:30):

Օգտագործեք Նակորի մեթոդը՝ փո՛ս փորեք և թաղե՛ք այնպեղ ձեր խաղաքարերը, պարի կոշիկները, ալկոհոլի շշերը, ծխախոտը...: Թաղեք ձեր արելությունը, խանդը, վիրավորանքը, անհաջողությունը, աշխարհային ընկերակցությունը և այս աշխարհի ձեր «խաղալիքները»:

Դուք կնկարեք, որ շրջապատի վրդովմունքի փոխարեն զորություն կստանաք: Դա այն է, ինչը կատարվեց Նաևորի հետ. «Ու ճամբայ ելան. և իրենց բոլորսփրը եղած քաղաքներուն վրայ Աստուծոյ վախը ինկաւ, ու Յակոբի որդիներուն ետեւէն չինկան» (Ծննդ. 35:5):

Ինչքան լավ կլինեն, որ մեր

եկեղեցու՝ աշխարհի մեղքի հետ կապ ունեցող անդամները վերցնեն իրենց բարձրաշխարհիկ ունայնությունն ու թաղեին մի խորը գերեզմանում և գնային Աստծո երեւից: Այդ ժամանակ Աստծո ինչ մեծ վախ կընկներ աշխարհի չար ուժերի վրա:

*Սեմ Մորիս, «Նաշի դնի»
Հարաթաթեթթ 28.12.2002, N1805*

Մի անգամ ... Նրա անունով

Նովիկ Ուիլբոր Չապմանը պատմել է, որ Միացյալ Նահանգների քաղաքացիական պատերազմի ժամանակ մի երիտասարդ ճակատամարտից հետո անցել է մարտի դաշտով և տեսել, որ իր ընկերը մահամերձ վիրավորված է: Նրա մարմինը փամփուշներից քրքրված է եղել: Նասկացել էր, որ շուտով մահանալու է: Երիտասարդը մոտեցել է մեռնող ընկերոջը, իր ջրամանից ջուր փվել նրան, օգնել, որ խմի մի քանի կույ, խոնարհվել վրան, սրբել արյան հեղքերը մեռնողի դեմքից ու հուզված դիմել.

- Չարի, ուրիշ որևէ բան կարո՞ղ եմ անել քեզ համար:

Վիրավոր երիտասարդը, հասկանալով, որ իրեն քիչ է մնացել ապրելու, ասում է.

-Այո՛, եթե քեզ մոտ կգտնվի մի թղթի կտոր, և դու իմ անունից նա-

մակ կգրես հարազատներիս, կարծում եմ՝ այդքան ուժ կգտնեմ, որ այն սպորագրեմ:

Իսկ նամակում պիտի գրեր. «Թանկագին հայր, ես մեռնում եմ մարտի դաշտում և այս պահին մեռնակ չեմ. իմ ընկերն իմ կողքին է: Եթե նա երբևէ դիմի քեզ, բարի՛ եղիր նրա նկատմամբ՝ հանուն քո Չարիի հիշատակի»: Ներքո մեռնող ընկերը փայտացող մարմներով սպորագրում է նամակը ու մեռնում:

Քաղաքացիական պատերազմն իր բոլոր սարսափներով և զրկանքներով, վերջանում է, և զինվորները վերադառնում են իրենց տները: Նրանցից մեկը՝ քրքրված համազգեստով, ուղղվում է դեպի դատավորի փուն: Զինվորը նման է լինում մուրացիկի, այդ պարճառով ծառաները նրան ներս չեն թողնում: Նա սպասում է փան մոտ, մինչև

դաբավորը վերադառնում է աշխատանքի: Զինվորը կանգնում է դաբավորի առաջ և ցույց է փալիս կեղտոտ թղթի կտորը: Դաբավորը, կարծելով, որ այնպեղ օգնության խնդրանքի մասին է գրված, հրում է զինվորին մի կողմ: Բայց նա նորից կանգնում է դաբավորի դիմաց և պահանջում, որ նա ուշադրություն դարձնի նամակի ստորագրությանը: Այդ ժամանակ դաբավորը գրկում է զինվորին, փուն փանում և արցունքոտ աչքերով ասում. «Այսօրվանից թոնն է այն ամենը, ինչ որ ես ունեմ»:

Այդ ամենն արեց նրա որդու անունը:

Անհամեմատ շատ ավելի մեծ է Տիսուսի Անունը. «*Ու անոր անունը պիտի կոչուի Սքանչելի, Խորհրդակից, Նգոր Աստուած, Յաիտենականութեան Տայր, Խաղաղութեան Իշխան*» (Ես. 9:6): Այդ Անունն ամփոփում է Իր մեջ ամեն ինչ՝ ինչը եղել է, կա ու պիտի լինի: Դա մեր Փրկիչ Տիսուս Քրիստոսի Անունն է:

Տայրը Տիսուսին փվել է մի Անուն, որը վեր է թե՛ անցյալում եղած, թե՛ ներկայում առկա, թե՛ ապագայում գալիք բոլոր անուններից. «Որպես զի Յիսուսի անունին ամեն ծունկ ծոխ, երկնաւորներուն ու երկրաւորներուն և սանդարամեփականներուն» (Փիլպ.2:10):

Մեր օրինյալ Տերն ասել է. «Եւ

իմ անունովս ինչ որ խնդրէք, պիտի կատարեմ զանիկա, որպէս զի Տայրը Որդիովը փառաւորուի» (Տովհ.14:13):

Այս փողերի հեղինակը Աստծո Խոսքում ավելի մեծ Խոսքում չգիտեր, քան Տիրոջ այս Խոսքումը. «*Եթէ իմ անունով բան մը խրնդրէք, զանիկա պիտի կատարեմ*» (Տովհ. 14:14): Սա Տիսուսի՝ աշակերտներին, իսկ նրանց միջոցով նաև համայն մարդկությանը փրկված ամենաճոխ և սթափեցնող խոսքումն է. «*Եւ իմ անունովս ինչ որ խնդրէք, պիտի կատարեմ...*»: Այն չափ ու սահման չի նշում, այն իր մեջ ամփոփում է ամենը, ինչ ունի Աստված: «*Ուրեմն մէկը թող չպարծենայ մարդոցմով. Վասն զի ամէն բան ձերն է. Թե՛ Պօղոս, թե՛ Ապոլոս, թե՛ Կեփաս, թե՛ աշխարհ, թե՛ կեանք, թե՛ մահ, թե՛ ներկայ բաները և թե՛ գալիքները. ամէն բան ձերն է. Դուք ալ Քրիստոսի էք, և Քրիստոս՝ Աստուծոյ»* (Ա Կորնթ. 3:21-23):

Միայն մի պայման կա. «**Ինչ որ խնդրեք ԻՄ ԱՆՈՒՆՈՎ**»: Օրինյալ Անուն...: Դա այն Անունն է, որը բացում է երկինքները և մեզ հասանելի է դարձնում երկնքի բոլոր գանձերը:

«Նաշի դնի» շաբաթաթերթ,
N1796, 26.10.2002.

Պարապ խոսքեր

«Բայց ձեզի կ'ըսեն թե Ամեն դատարկ խօսքի համար՝ զոր մարդիկ կը խօսին, դատաստանին օրը հաշիւ պիտի տան: Վասն զի քու խօսքերէդ պիտի արդարանաս, և քու խօսքերէդ պիտի դատապարտուիս» (Մատթ.12:36-37):

Դատարկ խոսքեր ... Ո՞ր խոսքերն են դրանք: Ունայն կամ դատարկ խոսքերը անտեղի, անլուրջ, անպետք խոսքերն են:

Բայց ոմանք գուցե հակառակվեն. «Եթե խոսքը գնում է անմիտ, դատարկ բանի, այլ ոչ թե հայիոյական, չարախոսական կամ սրբապիղծ բաների մասին, ապա ինչու՞ պետք է դրանց օգտագործումը ծնի այդքա՞ն պատասխանատվություն: Ինչու՞ Բրիստոսը հաշվի չի առնում մեր հասարակության ապրած քաղաքակրթական «առաջընթացը» (ունայն խոսքերի հետ կապված) և թույլ չի տալիս ո՛չ բացառություն, ո՛չ ներողամտություն: Ինչու՞ պետք է մարդիկ դատաստանի օրը պատասխան տան ամեն մի ասված պարապ խոսքի համար»:

Մեր խոսքերը մենք ինքներս ենք: Ինչպիսին էլ դրանք լինեն, միևնույն է, արտահայտում են մեր թաքուն զգացմունքները, մտքերը, ձգտումները և ակնկալիքները: Խոսքը հայելի է, որն արտացոլում է մեր մղտքերի և երևակայության պտուղները: Այն ամենը, ինչով զբաղված է

մեր սիրտն ու միտքը, իրենց արտահայտությունն են գտնում մեր խոսքերում: Գիտնականներն համոզված են, որ մեր չմտածված խոսքերը, կեսկատակ ռեպլիկները, անսպասելի դուրս պրծած դիտողություններն ու արտահայտություններն ավելի լավ են բացահայտում մեր բնավորությունը, քան լավ մտածված ու իմասուն զրույցները: Մարդու խոսքերը նրանով են արժեքավոր ու գնահատելի, որ նրանց է տրված բացահայտելու մարդկային հոգու ողջ հարստությունը կամ դրա սնանկությունը. *«Բարի մարդն իր սրտի բարի զանձիցը բարիքները կ'հանէ, եւ չար մարդը չար զանձիցը չար բաներ կ'հանէ» (Մատթ.12:35):*

«Որովհետեւ սրտի աւելացածիցը կ'խօսի բերանը» (Մատթ.12:34):

Պարզ է դառնում, թե ինչու է Զիսուսը մեզանից ակնկալում սուրբ լրջություն: Աստված մեզ մեծ պարգև է տվել՝ հողաբաշխ խոսքը: Երկրի վրա ապրող բոլոր կենդանի արարածներից միայն մարդուն է տրված այդ մեծ պարգևը: Աստված ցանկանում է, որ մարդիկ Իրենից ստացած պարգևն արժանապատիվ օգտագործեն: «Լռությունը ոսկի է»՝ ասում է Ժողովրդական ասացվածքը: Լռի՛ր, եթե ասելու բան չունես: Եթե խոսում ես, ուրեմն քո խոսքն ավելի արժեքավոր պետք է լինի, քան լռությունը: Քրիստոնյային վայել չէ վարել դա-

տարկ, ունայն, աննպատակ ու անիմաստ զրույցները: Պողոս առաքյալն ասում է. «...ետ կաց պիղծ ունայնաբանութիւններից եւ սուտանուն գիտութեան հակառակութիւններից» (Ա Տիմ. 6:20), որովհետև ունայն խոսքերը կարող են միայն վնասել մարդուն, իսկ շատախոսությունից մեղքն անպակաս է, քանի որ վատաբանությունը, դատարկախոսությունը և ծաղրական խոսքերը չեն սազում սրբերին:

Աստված մեզամից չի պահանջում, որ մենք չխոսելու երդում տանք, ինչպես վարվում են որոշ

մարդիկ: Աստված չի փակում մեր շուրթերը, բայց ցանկանում է, որ այդ շուրթերը բացվելիս լսվեն. «...ինչ որ ճշմարիտ է, ինչ որ պարկեշտ, ինչ որ արդար, ինչ որ սուրբ, ինչ որ սիրուն, ինչ որ բարի անուն, թէ առաքինութիւն է, եւ թէ զոփութիւն է, այն մտածեցէք...» (Փիլպ. 6:8):

Քանի որ՝ «...քու խօսքերէդ պիտի արդարանաս, և քու խօսքերէդ պիտի դատապարտուիս...»:

Պ.Ի. Ռազոզին

«Նաշի դնի» շաբաթաթերթ

26.10. 2002. N 1796

**«Պատվիր քո հորն ու մորը, որ քո օրերը երկար
լինեն երկրի վրա, որ քո Տեր Աստվածը
կրա քեզ» (Ելից 20.12):**

Մոտ երեք հազար տարի առաջ, երբ Բաբելոնի թագավոր Նաբուպալասարը պատերազմելով մի քաղաք է գրավում, հրամայում է, որ ամեն մարդ իր կարողության չափով, իր համար թանկագին մի ապրանք շալակի, քաղաքից դուրս գա, որովհետև քաղաքն այրելու է: Երբ ինքն աթոռի վրա նստած նայում էր շուրջը, տեսնում է երկու երիտասարդներ՝ ամեն մեկը մի ծերունու շալակած՝ քաղաքից դուրս են գալիս: Չարմանալով՝ նրանց իր մոտ է կանչում և հարցնում է. «Այս անպետքներից բացի ուրիշ կարևոր բաներ չունե՞իք՝ կրակից ազատելու»։ Նրանք պատասխանում են. «Մեզ համար մեր ծնողներից ավելի կարևոր և թանկագին բան չկա»։ Թագավորն այս բանից շատ է ազդվում, հրամայում է, որ դուրս եկածները քաղաք վերադառնան և ասում է. «Այս քաղաքը ձեզ են մվիրում, որովհետև ծնողների արժեքն իմացողներ կան այստեղ»։

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք **Հովհաննու 3:16**-ում. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արվեց, որ ով Նրան հավատա Գիտիքի այլ Հավիտենական Կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծու և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մայիսայան Օմիկ
Ձեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Քանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Քանգլադեշ)	093 38-12-42	Ղազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արժյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Ջանիկ
Արավերդի	094 30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սյրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլյոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պերճ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միեղ
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Ջորալան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Սկրտչյան Մասիս
Ջանգեղուր	094 00-94-08	Մարդյան Միեղ
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաս Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նարարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 75-09-65	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղարեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org